

РЕШЕНИЕ

№ 16259

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РАЙОНЕН СЪДИЯ

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА Т. ЕРМЕНКОВА
като разглежда докладваното от РАЙОНЕН СЪДИЯ Гражданско дело № 20211110130707 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „ЗЕАД „*****“ ЕАД, чрез адв. А. Н., срещу *****, с която е предявен иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищеца за сумата в размер на 336,87 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума.

В исковата молба се твърди, че на 20.11.2020 г. при движение в гр. София по бул. „*****“, пред ***** водачът З. К. Ц., управлявайки собствения си лек автомобил марка „*****“, с рег. ***** , попаднал в несигнализирана и необезопасена неравност на пътното платно, в резултат на което били причинени щети по автомобила. Към датата на настъпване на ПТП за увредения автомобил имало сключена застраховка „Каско“ с ищцовото дружество по застрахователна полица № ***** , със срок на застрахователното покритие от 01.12.2019 г. до 30.11.2020 г. Във връзка с настъпилото ПТП собственикът на застрахования автомобил предявил пред ищеца претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, заведена под № 470419202055386. С доклад по щетата било определено застрахователно обезщетение в размер на 336,87 лева, което било изплатено на собственика на увредения автомобил с преводно нареждане от 01.12.2020 г. Твърди, че процесното ПТП било настъпило на път, стопанисван от ***** – ответник в настоящото производство. С регресна покана изх. № 00137/13.01.2021 г. ищецът предявил претенция към ответника за

възстановяване на заплатеното застрахователно обезщетение. Поканата била получена от ***** на 18.01.2021 г., като ответникът отказал да погаси задължението. За вземането си ищцовото дружество депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.04.2021 г. по ч. гр. д. № 19911 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав. Ответникът възразил в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящия иск от ищеца. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло исковата претенция. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника ***** за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез юрк. Я.П. Процесуалният представител оспорва изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. На първо място оспорва описаните в исковата молба фактическа обстановка и механизъм на настъпване на произшествието, тъй като същите се основавали единствено на субективните твърдения на водача на застрахования автомобил. Възразява, че имало разминаване между констатираните от служителите на КАТ увреждания по автомобила и тези, за които ищецът изплатил застрахователно обезщетение. За застрахователя не съществувало правно основание да изплати застрахователно обезщетение по процесната щета, тъй като не било доказано, че увреждането било в резултат на покрит застрахователен риск. Възразява, че при определяне на обезщетението не било взето предвид овехтяването на увредените части към датата на застрахователното събитие, поради което оспорва предявения иск и по размер. Оспорва твърдението на ищеца, че било налице бездействие по поддържането на пътя от страна на *. Напротив, към датата на настъпване на твърдяното събитие участъкът от бул. „*****“ бил включен в списъка на улиците на абонаментна поддръжка. В тази връзка оспорва твърдението, че причина за настъпилите увреждания по застрахования автомобил била неравност на пътното платно. В условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на застрахования автомобил поради нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан, а в условията на евентуалност – да намали размера на претендираното обезщетение поради съпричиняване. Претендира направените по делото разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът „ЗЕАД „*****“ ЕАД, редовно призован, не изпраща представител. Депозирана е молба от адв. Т., в която заявява, че поддържа изцяло исковата молба.

В съдебно заседание ответникът *, редовно призован, не изпраща представител. Депозирана е молба от юрк. Пенева, в която оспорва изцяло твърденията в исковата молба, че причина за настъпване на процесните увреждания по застрахования автомобил било несигнализирано препятствие на пътното платно, както и че * била проявила бездействие по поддръжката на пътя. Моли съда да

постанови решение, с което да отхвърли предявения иск, а в условията на евентуалност – да намали размера на присъденото обезщетение поради съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача. Претендира направените по делото разноски, както и юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Видно от застрахователна полица № *****, сключена на 29.11.2019 г., за увредения лек автомобил марка „****“, модел „320 Д“, с рег. *****, собственост на свидетеля З. К. Ц., имало валидно сключен договор за имуществена застраховка „*****“ с ищцовото дружество със срок на застрахователното покритие от 12,00 ч. на 01.12.2019 г. до 23,59 ч. на 30.11.2020 г., с рискова клауза „Пълно Каско“ и допълнителни покрития „Помощ на пътя (асистанс)“ и „Изплащане на обезщетение само по експертна оценка“. От отбелязване в застрахователната полица се установява, че годината на производство на процесния автомобил била 2004 г., а от приложено по делото копие от свидетелството за регистрация – Част II е видно, че датата на първа регистрация на същия автомобил е 30.04.2004 г. С договора била определена застрахователна сума в размер на 4500 лева.

Съгласно Раздел „Каско“, Глава Втора „Покрити рискове и изключения“, Клауза „Пълно Каско“ от Общите условия за „*****“, по тази клауза застрахователят покривал щети, причинени от застрахователно събитие, посочено в клауза „Пожар, природни бедствия, ПТП и злоумишлени действия“, както и изброените допълнително покрити рискове. Съгласно т. 2 от клауза „Пожар, природни бедствия и пътнотранспортни произшествия (ПТП) на МПС“ сред покритите рискове било ПТП – събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Общите изключения, при наличието на които застрахователят не изплащал обезщетение, били посочени в т. X, Раздел „Общи положения“ от Общите условия на ищцовото дружество. Съгласно Глава Трета „Изплащане на обезщетение при частични повреди“, Раздел I „Регистриране, уведомяване и доказване на настъпването на застрахователно събитие“, т. 1 при настъпване на застрахователно събитие застрахованият бил длъжен да уведоми застрахователя в срок от 3 дни от узнаването, както и компетентните държавни органи (полиция, служба „Пожарна и аварийна безопасност“ и други) с цел издаване на необходимия документ, и да вземе мерки за спасяване, ограничаване и намаляване на щетите на застрахованото МПС. Към заявлението за изплащане на обезщетение застрахованият или негов представител трябвало да представи при щети, причинени от ПТП – протокол за ПТП, констативен протокол за ПТП или двустранен констативен протокол за ПТП (т. 5.4.1 от общите условия). Съгласно Раздел V „Обезщетяване на МПС над 13 години“ застрахователното обезщетение за частични повреди

се определяло въз основа на опис на увредените детайли по калкулация на застрахователя.

От приетия като доказателство по делото Протокол за ПТП, бланков № 1789179, се установява, че на 20.11.2020 г., около 19,30 ч., управляваният от свидетеля З. К. Ц. лек автомобил марка „*****“, модел „320 Д“, с рег. *****, се движил в гр. София по бул. „*****“ с посока от ул. „Владайско въстание“ към ул. „Десети километър“, когато срещу ***** минал през неравност на пътя и повредил предна ходова част в дясно. В протокола било посочено, че нямало видими щети по предна дясна гума и джанта. Протоколът бил съставен от младши автоконтрольор при ОПП – СДВР и бил подписан от водача на увредения автомобил. Съгласно константната практика на ВКС протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление, като съставлява доказателство за факта на направените пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. В хипотезата, когато протоколът за ПТП се издава от органите на полицията при задължително посещение на мястото на ПТП в случаите, очертани в чл. 125 ЗДвП, съставителят удостоверява пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположение на превозните средства, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и др. При всички случаи доказателствената сила на протокола за ПТП не обхваща направените от длъжностното лице въз основа на констатираните факти изводи за наличие или липса на вина на водача на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие, тъй като това излиза извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприет от съставителя на протокола факт. Отстоянието във времево отношение на огледа и съставянето въз основа на него на протокола спрямо момента на настъпване на произшествието рефлектира и върху обема на релевантните за механизма на ПТП факти, които ще намерят отражение в протокола за ПТП. Ето защо вписаните в него обстоятелства може да не са достатъчни за установяването на пълния механизъм на ПТП. Поради това дори при липса на оспорване верността на протокола ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест за установяването му посредством ангажирането и на други доказателства – разпит на свидетели, назначаване на вещи лица (автотехническа, медицинска или комбинирани експертизи), ако преценката на фактите от значение за механизма на ПТП изисква специални познания, каквито съдът не притежава. При неоспорване автентичността на протокола и обстоятелствата, определящи го като официален документ, страната, на която същият се противопоставя, може да оспори верността на удостоверените в него факти, но следва да проведе пълно обратно доказване с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа (вж. *Решение № 71 от 16.08.2017 г. по гр. д. № 60343/2016 г., II Г.О., ВКС, Решение № 32 от 19.02.2016 г. по гр. д. № 3335/2015 г., III Г.О., ВКС, Решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I Т.О., ВКС и цитираната в последното съдебна практика*). Посоченият в Протокола за ПТП

механизъм на произшествието е потвърден напълно от заключението на приетата по делото съдебна автотехническа експертиза и от показанията на свидетеля З. К. Ц..

Не се спори по делото, че бул. „*****“ в гр. София, на който възникнало процесното ПТП, е общински път, представлява публична общинска собственост и като такъв се управлява от *****. В тази връзка с Договор № ***** възложила на трето за спора лице извършване на текущ ремонт и поддържане на уличната мрежа и пътни съоръжения на територията на ***** , сред които бил и бул. „*****“ – в участъка от бул. „*****“ до ***** От представен по делото отчет за извършени СМР на улици и булеварди на абонаментно поддържане за I-ва зона за м. ноември 2020 г. е видно, че за бул. „*****“ било постигнато необходимото ниво на поддръжка.

За причинените на процесния автомобил повреди на 23.11.2020 г. водачът З. Ц. подал до застрахователя по имуществената застраховка „Каско“ на МПС заявление за изплащане на застрахователно обезщетение, по което била образувана щета № 470419202055386. В заявлението било посочено, че на 20.11.2020 г. при движение по бул. „*****“ пред ***** управляваният от свидетеля лек автомобил преминал през пропаднала шахта в дясната част на най-дясната пътна лента, при което се чул трясък. Предно дясно окачване блокирало и замирисало на изгоряла гума. Към заявлението бил приложен протоколът за ПТП, а като свидетел на събитието била посочена Ю.П.Ц..

Видно от опис на претенция от 25.11.2020 г., на посочената дата бил извършен оглед на процесния автомобил от експерт на застрахователя в присъствието на водача, като били констатирани следните повреди: джантата лята предна дясна – лека степен на деформация – за боя; амортизатор преден десен – за подмяна и гума предна дясна – за подмяна. Въз основа на извършения опис, с доклад по щетата било определено застрахователно обезщетение в размер на 336,87 лева, което било заплатено на собственика на увредения автомобил с преводно нареждане от 01.12.2020 г.

От регресна покана изх. № 00137/13.01.2021 г. се установява, че ищцовото дружество претендирало от ***** възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 336,87 лева. Писмото било получено от представител на ответника на 18.01.2021 г., видно от отбелязване в известието за доставяне. С писмо изх. № СОА21-ТД26-514-[1] от 25.01.2021 г. ответникът отказал възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение, тъй като приел, че регресната претенция на ищеца била необоснована и недоказана.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства. По искане на ищеца е разпитан свидетелят З. К. Ц., който управлявал увредения автомобил по време на настъпване на застрахователното събитие. От думите му се установява, че инцидентът се случил през 2020 г., когато излизал извън София в посока ***** бул. „*****“. Автомобилът се движил в дясната лента за движение и попаднал в отводнителна шахта с ширина около 50 см. и дълбочина около 10 см., която била

пропаднала. При удара се разбил амортизьорът на автомобила, който се врязал в гумата и я увредил. Водачът спрял при първа възможност, свързал се със застрахователя и повикал служители на КАТ. Тъй като автомобилът не можел да се движи на собствен ход, бил извозен от пътна помощ. Свидетелят е категоричен, че не е имало никаква сигнализация или обозначение на препятствието. Тъй като автомобилът се движил в колона, скоростта му не била повече от 40 км/ч. Съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни, последователни, подробни и логични. Обстоятелството, че З. Ц. бил водач на увредения автомобил по време на инцидента и негов собственик не е основание само по себе си за дискредитиране на неговите показания. Съгласно чл. 172 ГПК показанията на свидетели, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Думите на свидетеля напълно кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал – писмените доказателства и заключението на автотехническата експертиза. Обстоятелството, че свидетелят управлявал процесния автомобил по време на настъпване на застрахователното събитие му дало възможност да придобие преки впечатления от обстоятелствата, при които настъпило същото, като съдът няма основание да смята, че при свидетеля липсват способността и желанието вярно да възприема фактите и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си.

Допусната е по искане на ищеца съдебна автотехническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с материалите по делото. От заключението се установява, че най-вероятният механизъм на процесното произшествие бил следният: на 20.11.2020 г. лек автомобил марка „*****“, с рег. ***** се движил по бул. „*****“ с посока от ул. „Владайско въстание“ към ул. „10-ти километър“ и в района на ***** превозното средство преминало през неравност (пропаднала отводнителна шахта) на платното за движение. От техническа гледна точка и от приложените по делото доказателства вещото лице направило извод, че причина за настъпване на процесното ПТП била неравност на платното за движение (пропаднала отводнителна шахта). От така изяснения механизъм на ПТП, сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в Протокола за ПТП видими увреждания се налагал изводът, че щетите по застрахования лек автомобил се намирали в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 20.11.2020 г. произшествие в гр. София. Стойността, необходима за възстановяване на нанесените по процесния автомобил вреди, определена по средни пазарни цени към датата на настъпване на застрахователното събитие, възлизала на 450,11 лева. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице обясни, че при попадане в неравност амортизьорът изпитвал голямо натоварване за много кратък период от време. В такъв случай оста на амортизьора можело да се изкриви. От представения от ищеца снимков материал се виждала тъмна част по вътрешния край на гумата, която можело да бъде получена от търкане в амортизьора. Според вещото лице имало възможност полицаите да не са видели щетата по гумата, тъй като същата може да е спаднала по-бавно. Използването на протърканата по този начин гума не било безопасно, тъй като на това място същата била лесна за деформиране. Съдът

намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД:

Нормата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ предвижда суброгационното право на застрахователя, изплатил на застрахования застрахователно обезщетение, да иска от възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди на застрахованото имущество, това, което е платил на застрахования. Платилият застраховател може да встъпи в правата на застрахования до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне. Следователно, обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, и от размера на обезщетението, което третото лице – възложител дължи на застрахования. За да бъде основателен предявеният регресен иск, следва да бъде установено по безспорен начин осъществяването на следните елементи от фактическия състав на суброгационното право: валидно застрахователно правоотношение към датата на застрахователното събитие (ПТП) по имуществена застраховка „Каско“ на процесния автомобил; настъпване на застрахователно събитие – ПТП в срока на застрахователно покритие; вида, характера и размера на причинените от процесното ПТП вреди на застрахования при ищца автомобил и причинно-следствената връзка между застрахователното събитие и причинените вреди; предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, а именно: противоправното поведение (действие или бездействие) на служители на ответника или на лица, които същият е натоварил с поддръжката на пътя, причинени при или по повод изпълнението на възложената работа вреди на застрахования, причинно-следствената връзка между противоправното поведение на виновните лица и причинените вреди; и плащане на застрахователно обезщетение от застрахователя на застрахования по имуществената застраховка. На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на неправомерно увреждане вината се предполага до доказване на противното.

По делото безспорно беше установено наличието на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ за процесния автомобил между неговия собственик и ищцовото дружество към датата на ПТП – 20.11.2020 г.

Съгласно § 1, т. 4 ДР КЗ застрахователно събитие е настъпването на покрит риск по застраховка в периода на застрахователното покритие. От представените по делото застрахователна полица № ***** и Общи условия на ищцовото дружество за застраховка „*****“ е видно, че при включена рисковата клауза „Пълно Каско“, както е в настоящия случай, пътнотранспортното произшествие е част от покритите рискове. В тази

връзка не може да бъде възприето направеното в отговора на исковата молба възражение, че процесното произшествие не представлявало покрит застрахователен риск. В общите условия към застрахователния договор е дадено определение на понятието ПТП – това е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Безспорно процесното ПТП попада в обхвата на посоченото понятие. Няма данни по делото да е било налице някое от изключенията, при които застрахователят не изплаща обезщетение.

Не се спори по делото, а и от събраните писмени доказателства се установява, че по процесната щета ищецът заплатил на собственика на увредения автомобил застрахователно обезщетение в размер на 336,87 лева.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства бяха установени и елементите от фактическия състав на деликтната отговорност на ответника. От Протокол за ПТП, бланков № 1789179, от заключението на съдебната автотехническа експертиза и от показанията на свидетеля З. К. Ц. беше установен механизмът на настъпване на произшествието – внезапно попадане на застрахования при ищцовото дружество автомобил в необозначена и несигнализирана неравност на платното за движение (пропаднала отводнителна шахта), при което били причинени процесните увреждания по предна дясна гума и джанта и предна ходова част в дясно.

По делото не се спори, че пътят, на който се случило процесното ПТП – бул. „*****“ в гр. София, е част от общинската пътна мрежа по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП) и съгласно чл. 8, ал. 3 ЗП е публична общинска собственост. Разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗП предвижда, че общинските пътища се управляват от кметовете на съответните общини, като това управление включва: организиране, възлагане, финансиране и контрол на дейностите, свързани непосредствено с проектирането, изграждането, управлението, ремонта и поддържането на пътищата (чл. 19, ал. 2, т. 3 ЗП). Цитираните разпоредби налагат извода, че именно ответникът е носител на задължението да поддържа общинските пътища в добро състояние, гарантиращо нормалната им експлоатация и безпрепятственото придвижване по тях. Освен това с Наредба № РД-02-20-19 от 12.11.2012 г. за поддържане и текущ ремонт на пътя, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, е възложено на всяка община, включително ***** , да осигурява и охраната на пътищата, за които отговаря. Тази охрана взема мерки за предотвратяване и своевременно отстраняване на причини и фактори, които влошават експлоатационните характеристики на пътя и застрашават сигурността и безопасността на ползвателите (чл. 5, ал. 1 от Наредбата). По делото безспорно се установява обстоятелството, че на пътя е имало неравност (пропаднала отводнителна шахта), в която попаднал застрахованият при ищеца автомобил. Ирелевантно е обстоятелството, че до момента на настъпване на процесното ПТП никой не бил уведомил общинските структури за наличието на подобно препятствие на пътя. И това е така, защото ***** отговора не само за поддържането, но и за охраната на общинските

пътища в нейните граници. Няма твърдения, че неравностите на пътното платно са били обезопасени и сигнализирани. Напротив, от изслушаните свидетелски показания се установява, че пропадналата отводнителна шахта не е била сигнализирана по никакъв начин.

Съгласно т. 6 от Постановление № 7 от 1959 г., Пленум на ВС отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. А съгласно т. 7 от същото постановление държавните предприятия, учрежденията и организациите отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди. Следователно, ответникът носи отговорност за противоправното бездействие на своите работници и служители, а именно за несигнализиране и необезопасяване на неравностите (пропаднала отводнителна шахта) на пътното платно.

Ответникът не може да се освободи от отговорност и поради обстоятелството, че с Договор № ***** възложил на трето за спора лице извършване на текущ ремонт и поддържане на уличната мрежа и пътни съоръжения на територията на *****, сред които бил и бул. „*****“ – в участъка от бул. „*****“ до ***** С оглед наличието на еднопосочни доказателства по делото, че причина за настъпване на процесните увреждания по застрахования автомобил била именно пропаднала отводнителна шахта на пътното платно, наличието на договор за ремонт и поддръжка на уличната мрежа не опровергава вече установените обстоятелства. И това е така, защото няма никакви данни, че процесната шахта била повдигната в изпълнение на сключения със ***** договор. Направените в тази насока възражения в отговора на исковата молба са неоснователни.

В резултат на противоправното поведение на натоварените с дейността по поддръжка и ремонта на пътя лица били причинени щети на застрахования при ищцовото дружество автомобил, като вещото лице, изготвило съдебната автотехническа експертиза, установи, че от техническа гледна точка е налице съответствие между механизма на ПТП и повредите по автомобила. Следователно, доказана е и причинно – следствената връзка между противоправното поведение на виновните лица и причинените щети. Видът и характерът на вредите по процесния автомобил се установяват както от писмените и гласните доказателства по делото, така и от заключението на вещото лице. Неоснователно е възражението, направено в отговора на исковата молба, че имало разминаване между описаните в протокола за ПТП щети по автомобила и тези, за които ищецът заплатил застрахователно обезщетение. Действително в протокола за ПТП служителят на СДВР

посочил, че няма видими щети по гума и джанта, но има увреждания по предна ходова част в дясно. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице уточни, че е възможно полицаите да не са видели уврежданията по гумата, ако същата е спаднала по-бавно. Освен това протърканата част е била от вътрешната страна на гумата, а от протокола за ПТП става ясно, че местопроизшествието е било посетено от служители на КАТ в 01,15 ч. през нощта. В протокола не е отбелязано, че няма щети по гума и джанта, както твърди ответникът, а че липсват видими такива. Констатирането на всички увреждания автомобила е станало при извършения подробен оглед от експерти на застрахователя. По делото липсват доказателства, които да оборват презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат поради нарушение на правилата за движение, извършено от водача на застрахования автомобил. По делото няма каквито и да било данни за извършването на действия или бездействия от страна на свидетеля З. Ц., които по някакъв начин да са допринесли за настъпване на вредоносния резултат, още повече противоправни такива. От показанията на същия се установява, че не е имал възможност да забележи препятствието на пътното платно и да избегне произшествието, тъй като същото не било обозначено по никакъв начин. Освен това шахтата била пропаднала (а не издигната), което прави забелязването ѝ отдалеч още по-трудно. Липсата на предупредителни знаци за препятствието лишила водача от каквато и да било възможност да предвиди или да забележи пропадането и да го избегне. Освен това няма никакви данни по делото, че свидетелят е шофирал с превишена или несъобразена скорост. Напротив, от показанията му се установява, че същият управлявал процесния автомобил в колона и със скорост не по-висока от 40 км/ч. След като неравностите по пътя не били обозначени по никакъв начин, водачът не е имало как да знае за тяхното съществуване и да съобрази скоростта си със състоянието на пътя. Ето защо съдът намира, че не е налице противоправно поведение на водача на застрахования автомобил – свидетеля Ц., с което да е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат.

По отношение на размера на дължимото от ответника застрахователно обезщетение следва да се има предвид на първо място разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, съгласно която при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Съгласно задължителната съдебна практика дължимото обезщетение следва да бъде определено по пазарната стойност на ремонта за отстраняване на претърпяната вреда към момента на настъпване на застрахователното събитие. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната (при пълна увреда), респ. възстановителната (при частична увреда) стойност на увреденото имущество, а действителната, респ. възстановителната стойност не може да бъде по-голяма от пазарната му стойност към деня на настъпване на събитието. Съгласно чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да

се купи друго от същия вид и качество. А чл. 400, ал. 2 КЗ определя възстановителната застрахователна стойност като стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Следователно, размерът на застрахователното обезщетение се определя съобразно доказвания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната, респ. възстановителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент на овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност (вж. *Решение № 79 от 02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г., I Т.О., ВКС, Решение № 6 от 02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г., I Т.О., ВКС*).

Съдът, като съобрази цитираната по-горе съдебна практика намира, че изчислената от вещото лице пазарна стойност на причинените към момента на настъпване на застрахователното събитие вреди в размер на 450,11 лева представлява възстановителната стойност на увреденото имущество, до който размер следва да бъде определено и застрахователното обезщетение, дължимо от ответното дружество. Доколкото обхватът на суброгационното право на застрахователя по имуществената застраховка зависи от размера на заплатеното застрахователно обезщетение, ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 336,87 лева, независимо че изчислената от вещото лице пазарна стойност за възстановяване на причинените от процесното ПТП вреди е в по-голям размер. Ищцовото дружество не е претендирало направените ликвидационни разноски за определяне на застрахователното обезщетение. По делото няма данни, а и твърдения ответникът да е погасил изцяло или отчасти претендираната сума.

С оглед изложеното предявеният иск по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищеца е поискал присъждане на направените по делото разноски, но не е представил списък по чл. 80 ГПК. В заповедното производство ищцовото дружество е извършило разноски в общ размер на 325 лева, от които 25 лева за внесена държавна такса и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Срещу тези разноски няма направено възражение от страна на ответника, а и същите са в минимален размер. В исковото производство разноските са следните: 25 лева за довнесена държавна такса, 250 лева за депозит за вещо лице и 60 лева за депозит за призоваване на свидетел. С оглед изхода на спора и предвид приетото в т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, ответникът ***** следва да бъде осъден да заплати на ищеца „ЗЕАД „*****“ ЕАД сумата в общ размер на 660 лева, представляваща направените в заповедното и в исковото производства разноски за внесена държавна такса, депозити за вещо лице и за призоваване на свидетел и за

заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, **че съществува вземане на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „*****“ ЕАД, ЕИК 000694286, представлявано от изпълнителните директори Н.Д.Ч и И.И.Г., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, пл. „*****“ № 5, срещу *******, *****

представлявана от *****

с адрес: гр. София, *****

за сумата 336,87 (триста тридесет и шест лева и 87 ст.) лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 08.04.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, което вземане е било предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.04.2021 г., издадена по ч. гр. д. № 19911 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, *****

представлявана от *****

с адрес: гр. София, *****

да заплати на „Застрахователно еднолично акционерно дружество „***“ ЕАД, ЕИК 000694286, представлявано от изпълнителните директори Н.Д.Ч и И.И.Г., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, пл. „*****“ № 5, сумата 660 (шестстотин и шестдесет) лева**, представляваща направените в заповедното и в исковото производства разноски за внесена държавна такса, депозити за вещо лице и за призоваване на свидетел и за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 19911 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____